

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 27.495 van 19 mei 2009
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X
tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 12 maart 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 februari 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 15 april 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 mei 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat R. PELLENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten, Armeens christen te zijn en afkomstig te zijn van Zakho (Noord-Irak). U zou als chauffeur gewerkt hebben voor de gemeente Zakho en tengevolge van uw werk problemen hebben gekregen met terroristen. U zou Irak zijn ontvlucht nadat terroristen u met de dood hadden bedreigd indien u niet met hen zou samenwerken. Op 11 mei 2007 zou u met uw echtgenote, (M.S.D.) (OV 6.101.624), en uw twee kinderen Irak hebben verlaten. Op 14 juni 2007 hebt u een eerste asielaanvraag ingediend in België dewelke resulteerde in een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen door het Commissariaat-generaal op 14 april 2008 en dit omwille van het feit dat uw nationaliteitsbewijs vervalst is en er geen geloof kan worden gehecht aan uw problemen met de terroristen. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gevolgd op 2 juli 2008. Op 22 juli 2008 hebt u een tweede asielaanvraag ingediend. U hebt op die dag als nieuw element een attest van de Iraakse ambassade neergelegd en dit om te bewijzen dat uw nationaliteitsbewijs ‘echt’ is. Op 13 januari 2009 legt u op de zetel van het Commissariaat-generaal als nieuwe elementen ter staving van uw tweede asielaanvraag drie originele klachten neer ingediend door uw vader bij de politie van Zakho. U beweert dat u al sinds 2007 op de

hoogte bent van het gegeven dat uw vader telefonisch bedreigd zou zijn geworden maar dat er op dat moment nog geen officiële aanklacht van was opgemaakt. Ongeveer drie à vier maanden vóór uw interview op het Commissariaat-generaal, dd. 13 januari 2009, zouden deze politionele documenten naar u zijn opgestuurd samen met uw origineel rijbewijs, uw originele identiteitskaart en een bewijs van uw tewerkstelling. U verklaart dat de originele identiteitskaarten van u en uw gezinsleden, uw origineel rijbewijs en het origineel bewijs van tewerkstelling hier bij uw advocaat op kantoor liggen. Uw echtgenote is intussen opnieuw zwanger.

B. Motivering

Er dient na het gehoor op het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Conventie van Genève, noch aannemelijk hebt gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen.

Zo baseert u in kader van uw tweede asielaanvraag uw relaas op dezelfde vervolgingsfeiten zoals aangehaald tijdens uw eerste asielaanvraag, namelijk vrees voor vervolging door de terroristen (gehoorverslag CGVS, p. 8). U legt drie politionele documenten opgesteld in het Arabisch neer om de geloofwaardigheid van uw vrees voor vervolging te onderstrepen. Er dient echter te worden vastgesteld dat, niettemin u deze documenten al enkele maanden in uw bezit zou hebben gehad, u schijnbaar niet de moeite heeft gedaan om deze te laten vertalen zodat u zelf over de juiste inhoud van deze attesten niet op de hoogte blijkt te zijn (gehoorverslag CGVS, pp. 4-5). Het argument dat u opwerpt, namelijk dat in de regio waar u hier in België verblijft veel Turken wonen maar geen Arabieren (gehoorverslag CGVS, p. 4), is niet afdoende om deze toch wel nonchalante houding te vergoelijken. Uw gebrek aan interesse voor de exacte inhoud van deze documenten, die u nota bene neerlegt als nieuw element voor uw tweede asielaanvraag, doet andermaal afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van uw asielrelaas daar er van uit kan worden gegaan dat u alle mogelijke inspanningen zou ondernemen om een vertaling van deze stukken te verkrijgen. Bovendien blijkt u zelfs niet bij machte te situeren sinds wanneer precies uw vader door de terroristen werd lastiggevalen waarna hij klacht ging indienen bij de politie. U verwijst telkens naar de documenten aangezien daar de data op vermeld zouden staan en kunt slechts stellen dat na uw vertrek uw vader één à twee weken vóór de datum vermeld op het attest van de politie problemen heeft gekregen met de terroristen (gehoorverslag CGVS, p. 4). Het eerste attest van de politie dateert echter al van juli 2007 en het tweede van januari 2008 (zie vertaling documenten). U zou in 2007 al van uw vader vernomen hebben dat hij telefonisch bedreigd werd maar er zou toen nog niets officieels op papier hebben gestaan (gehoorverslag CGVS, p. 7). Toen u geconfronteerd werd met het feit dat u tijdens uw eerste asielaanvraag verklaard hebt dat uw familie geen problemen heeft gekend (gehoorverslag CGVS 1ste asielaanvraag herconvocatie dd. 13/03/2008, p. 10), beweert u wel te hebben gezegd dat uw vader lastig werd gevallen maar dat u geen documenten had om dit te bevestigen (gehoorverslag CGVS, p. 7). Dit argument wijzigt echter niets aan de conclusie gemaakt door het Commissariaat-generaal aangezien u in kader van uw eerste asielaanvraag uitdrukkelijk verklaard hebt dat uw familie geen problemen heeft gehad en dat er behalve één dreigbrief gericht aan uw persoon de terroristen nooit op een andere wijze naar u gezocht hebben. Meer nog, u hebt zelf beweerd dat de terroristen niet naar uw ouders kwamen (gehoorverslag CGVS 1ste asielaanvraag herconvocatie dd. 13/03/2008, p. 10). Voorts is uw huidige verklaring, namelijk dat uw vader aanvankelijk telefonisch bedreigd werd en dit twintig dagen vóór de klachtindiening (gehoorverslag CGVS, p. 7), tegenstrijdig met wat er in de vertaling van het attest van de politie dd. 19 juli 2007 genoteerd staat, namelijk dat een onbekende groep in het huis van uw vader is binnengevallen en dat hij door hen bedreigd is geworden (zie vertaling document).

In het licht van bovenstaande vaststellingen dient er andermaal te worden besloten dat er geen verder geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas. Wat betreft de politionele documenten dient er te worden vastgesteld dat zulke documenten enkel waarde hebben ter ondersteuning van een geloofwaardig relaas wat in uw geval niet zo blijkt te zijn. Daarenboven blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-

generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat alle Irakese documenten op eenvoudige wijze illegaal verkrijgbaar zijn of door corruptie onrechtmatig afgegeven worden.

Tot slot is het attest opgesteld door de Iraakse ambassade in België niet van die aard om de eerder vastgestelde falsificatie van uw nationaliteitsbewijs (zie beslissing eerste asielaanvraag) in positieve zin te wijzigen. Vooreerst dient er te worden opgemerkt dat u dit document al tijdens de openbare zitting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) dd. 2 juli 2008 hebt neergelegd. Er werd toen terecht vastgesteld dat dit attest werd opgesteld op basis van uw identiteitskaart doch dat u nalaat deze identiteitskaart in origineel voor te leggen aangezien u hiervan slechts een faxkopie bijbracht en verklaarde dat u uw identiteitskaart onderweg van Irak naar België verloor (zie arrest RVV). Toen u met deze redenering geconfronteerd werd op de zetel van het Commissariaat-generaal beweerde u dat het attest op basis van uw nationaliteitsbewijs is opgesteld aangezien u op dat moment niet in het bezit was van uw identiteitskaart (gehoorverslag CGVS, p. 3). Zelf als u er op gewezen werd dat er in het document van de Iraakse ambassade staat dat het attest is opgesteld aan de hand van de gegevens op uw identiteitskaart blijft u bij hoog en laag volhouden dat u enkel uw nationaliteitsbewijs had (gehoorverslag CGVS, p. 3). Uw verklaring is echter weinig geloofwaardig aangezien op het attest van de ambassade ook uw burgerlijke staat vermeld staat, namelijk gehuwd, dit terwijl dat persoonlijk gegeven op uw nationaliteitsbewijs niet vermeld staat (zie vertaling document). Uit bovenstaande opmerkingen dient er te worden vastgesteld dat u de Belgische autoriteiten tracht te misleiden door leugenachtige verklaringen af te leggen en bepaalde documenten, zoals uw identiteitskaart, achterwege te houden. Zo kan u tot op heden noch uw originele identiteitskaart noch deze van uw echtgenote en kinderen neerleggen, terwijl u beweert dat u deze samen met uw andere documenten ongeveer drie maanden geleden vanuit Irak ontvangen hebt en nu bij uw advocaat op kantoor liggen (gehoorverslag CGVS, pp. 2 en 5).

Rekening houdend met bovenstaande elementen dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

Wat betreft subsidiaire bescherming dient opgemerkt dat uit een analyse van de situatie in Irak blijkt dat er op dit ogenblik in Noord-Irak geen reëel risico van ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet bestaat. Zoals blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan u een kopie bij het administratief dossier aantreft, is de situatie op dit ogenblik niet van die aard dat er voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Er dient te worden opgemerkt dat er ook in hoofde van uw echtgenote, (M.S.D.) (O.V. 6.101.624), een weigering van de hoedanigheid van vluchteling en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door het Commissariaat-generaal werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Toronto-Vancouver, Butterworths, 1991, 84). De verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19

mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.1. Verzoeker beroept zich in een eerste middel op een schending van artikel 1 A 2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en van artikel 57/6 eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Aangaande het feitenrelaas voert hij aan dat hij zijn origineel rijbewijs, originele identiteitskaart en een bewijs van tewerkstelling aan zijn toenmalige raadsman overhandigde, doch deze laatste liet verstek gaan op het interview. De documenten worden in kopie bijgevoegd.

Verzoeker meent dat uit zijn verklaringen uitdrukkelijk blijkt dat hij in gevaar verkeert in Irak ten gevolge van zijn politiek verleden en dat van zijn familie. Hij stelt dat hij niet in staat werd gesteld zich te verdedigen tegen de argumenten en de bijkomende informatie die het Commissariaat-generaal aanhaalt.

3.2. De Raad heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de reglementair bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen.

In zoverre een onderzoek van de door verzoeker aangevoerde middelen met zich zou brengen dat opnieuw zou moeten worden geoordeeld over elementen die als vaststaand moeten worden beschouwd, dient de Raad dus vast te stellen dat hij niet bevoegd is. Derhalve kan enkel worden ingegaan op het middel voor zover het betrekking heeft op de beoordeling van de nieuwe gegevens, in casu drie politionele documenten en een attest van de Iraakse ambassade in België.

De door verzoeker neergelegde nieuwe elementen in het kader van onderhavige tweede asielaanvraag, namelijk drie politionele documenten, opgesteld in het Arabisch en een attest van de Iraakse ambassade in België, zijn niet van dien aard dat zij het ongegronde karakter van de eerste asielaanvraag kunnen ombuigen. Betreffende deze politionele documenten stelt de bestreden beslissing terecht dat het gebrek aan interesse van verzoeker voor de exacte inhoud van deze documenten op fundamentele wijze afbreuk doet aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas. Voorts is de inhoud van deze documenten tegenstrijdig met de verklaringen die hij heeft afgelegd tijdens zijn eerste asielaanvraag betreffende het feit dat zijn familie geen problemen heeft gehad. Bovendien is de inhoud van deze documenten eveneens strijdig met de verklaringen die verzoeker heeft afgelegd in het kader van zijn huidige asielaanvraag met betrekking tot de manier waarop zijn vader bedreigd werd. Wat het neergelegde attest van de Iraakse ambassade in België betreft stelt de bestreden beslissing terecht dat dit document geen afbreuk kan doen aan de vaststellingen rond de valsheid van het in de eerste asielaanvraag neergelegde nationaliteitsbewijs. Bovendien werd dit attest reeds uitvoerig besproken in het arrest nr. 13.582 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 2 juli 2008 (administratief dossier, stuk 12), dat kracht van gewijsde heeft. Aangaande verzoekers bewering omtrent zijn origineel rijbewijs, originele identiteitskaart en een bewijs van tewerkstelling dient te worden vastgesteld dat hij tot op heden er niet in slaagt deze documenten in origineel voor te leggen, hetgeen verder afbreuk doet aan zijn geloofwaardigheid.

Nopens het feit dat verzoeker de mening toegedaan is dat hij niet in staat werd gesteld zich te verdedigen tegen de argumenten en de bijkomende informatie die de Commissaris-generaal aanhaalt stelt verweerder terecht vast dat verzoeker nalaat te verduidelijken wat bedoeld wordt met deze 'bijkomende informatie'.

Verzoeker beperkt zich in het verzoekschrift tot de bewering in gevaar te verkeren omwille van zijn politiek verleden en dat van zijn familie en vervolgens een deel van motivering van

de Commissaris-generaal over te nemen zonder ook maar enige poging te ondernemen om de motieven van de bestreden beslissingen in concreto te weerleggen. De omstandige motieven van de bestreden beslissing vinden steun in het administratief dossier, zijn terecht en pertinent en worden niet dienstig weerlegd.

Het eerste middel is niet gegrond.

Gelet op het voorafgaande kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in vluchtelingenrechtelijke zin en dient te worden besloten dat hij niet voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

4.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien uit hun verklaringen uitdrukkelijk blijkt dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, terwijl de beslissing van het Commissaris-generaal stelt dat er geen risico is. Verzoeker vervolgt: *“Uit de omschrijving uitgaande van het CGVS blijkt meer dan voldoende dat er ernstig gevaar dreigt voor burgers in de streek van herkomst van verzoeker. De stelling dat er geen informatie of over deze streek of dat de informatie niet voldoende concreet is, kan uiteraard het standpunt van verzoeker niet ontkrachten”*.

4.2. Verzoekers verklaring dat *“Uit de omschrijving uitgaande van het CGVS blijkt meer dan voldoende dat er ernstig gevaar dreigt voor burgers in de streek van herkomst van verzoeker. De stelling dat er geen informatie of over deze streek of dat de informatie niet voldoende concreet is, kan uiteraard het standpunt van verzoeker niet ontkrachten”* betreft een miskenning van de inhoud van de bestreden motivering en het administratief dossier (stuk 20, landeninformatie) waaruit blijkt er in Noord-Irak geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 §2, c van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas (zie sub 3.2.) en de elementen in het administratief dossier toont verzoeker, die afkomstig is uit Noord-Irak, niet aan dat er in zijn hoofdte zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 §2 van de Vreemdelingenwet.

Het tweede middel is ongegrond.

5.1. Verzoeker voert in een derde middel aan dat de beslissing van het Commissariaat-generaal niet afdoende gemotiveerd is om tot een weigering te beslissen terwijl het volgens de materiële motiveringsplicht de beweegredenen van de weigering duidelijk moet omschrijven en deze ten gronde relevant moeten zijn.

5.2. Uit het voormelde blijkt dat de omstandig gemotiveerde beslissing aan de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, die inhoudt dat de administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden, voldoet.

Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 19 mei 2009 door:

dhr. W. MULS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
---------------	--

dhr. R. SANEN,	toegevoegd griffier.
----------------	----------------------

De griffier,

De voorzitter,

R. SANEN.

W. MULS.